

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 17. Balandž'o (April) 19, 1924. Metai IV

"Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusei metų	75c	Six Months	75c
Vienas num.	5c	Single Copy	5c

Užsieniuose:

Elsewhere:

Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00

"DRAUGAS" PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

LTSR vaist.
respublikinė
biblioteka

E V A N G E L I J A

Pirmajam po Velykų Sekmadieniui

Jo. 20, 19-31.

Anuo metu, kad buvo vėlu tą dieną pirmąją po subatos ir durys buvo uždarytos dėl žydų baimės, ten mokiniai buvo susirinkę: atėjo Jėzus ir stojo viduje ir tarė jiems: Ramybė jums: Ir tą ištaręs parodė jiems rankas ir šoną. Tai-gi nūdziugo mokiniai išvydę Viešpatį. Tai-gi tarė jiems vėla: Ramybė jums. Kaip siuntė mane Tėvas ir aš siunčiu jus. Tą pasakęs kvėpė į juos ir tarė jiems: Imkite šventąją Dvasią, kuriems atleisite nuodėmes, bus atleistos: ir kuriems užlaikysite bus užlaikytos. Bet Tomas vienas iš dvylikos, kuris vadinosi Didimus, nebuvo su jais, kuomet Jėzus atėjo. Tai-gi kiti mokiniai sakė jam: Matėme Viešpatį. Bet jis sakė jiems: Jei nematysiu jo rankose vinių perdurimų ir neįdėsiu savo piršto į vinių vietas ir neįdėsiu savo rankos jam į šoną, tai netikėsiu. Ir po aštuonių dienų mokiniai vėl buvo susirinkę viduje ir Tomas su jais. Jėzus atėjo uždarytomis durimis ir stojo tarpe ir tarė: Ramybė jums. Paskui tarė Tomui: Įdėk šičia savo pirštą ir žiūrėk mano rankas ir ištiesk savo ranką ir įdėk man į šoną: ir nebuk netikįs, bet tikintys. Atsakė Tomas ir tarė jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. Tarė jam Jėzus: Kadangi matei mane Tomai, tai įtikėjai: Laimingi, kurie įtikėjo nematę. Dar daug ir kitokių Jėzus padarė matant savo mokiniams ženklų, kurie nėra užrašyti šioje knygoje. Bet šitie yra užrašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Dievo Sunus, Kristus ir kad tikėdami turėtumėte amžiną gyvybę jo vardu.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Šios dienos Evangelija vazidžiai piešia du Jėzaus prisikėlusio iš numirėlių pasirodymu apaštalams.

PIRMASIS PASIRODYMAS.

Aplinkybės.

Apaštalai Jėzaus žiauria mirtimi prislėgti, bijodami, kad žydai dabar ir jų, Jėzaus pasekėjų nesuiuntų, buvo užsidarę paskutinės vakarienės bute.

Velykų rytą moterys pranešė apie įstabų angelų regėjimą ir apie tuščią grabą ir tvirtino Jėzus esąs prisikėlęs. Apaštalai netikėjo — tai esą moterų plepalai.

Bet ir šv. Petro, apaštalų vyriausiojo, ir dviejų mokinių iš Emmaus tikrinimas, kad Jėzus jiems yra gyvas pasirodęs — neįtikrino apaštalų. Jų širdyse vis dar viešpatavo abejojimas, neramumas ir baimė.

Apaštalai atrodė lyg kokia kaimenė likusi be ganytojo, nežinanti, kur eiti ir kas daryti.

Pats Pasirodymas.

Ir štai vėlai vakare staiga atsistojo jų tarpe Išganytojas ir maloniai juos pasveikino: “Ramybė jums.”

Apaštalai išsigando, manydami, dvasia jiems esanti pasirodžiusi. (Lk. 24, 37).

Tuomet nuolankiausias Jėzus maloniai teikia savo apaštalams tikrų įrodymų, kad tai — jisai tas Pats, kurs buvo numiręs, dabar gyvas, šlovingai prisikėlęs. Jisai rodo jiems savo rankas, kojas ir šoną, žaizdų ženklus, ir leido, tur but, jų dasilytėti.

Koks džiaugsmas apėmė apaštalu širdis! Kaip meiliai ir linksmai jie veizėjo į garbingą savo brangiausiojo Mokytojo išvaizdą.

Velykų Dovana.

Pašalinęs iš apaštalu širdžių baimę ir abejojimus dėl savo šlovingo prisikėlimo, Išganytojas patvirtina jų pašaukimą apašta'avinui ir teikia dieviškosios galybės nuodėmes atleisti. “Ramybė jums. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Ir kvėpęs į juos tarė: Imkite Šventąją Dvasią, kuriems atleisite nuodėmes, bus atleistos; ir kuriems užlaikysite, bus užlaikytos.” (Jo. 21, 20).

Kokia didelė galybė apaštalamis ir kokia didelė geradėjystė visam pasauliui Jėzaus teikiama šitais žodžiais!

Jais Jėzus įsteigia Atgailos sakramentą, šitą paguodos ir suraminimo šaltinį.

Atgailos sakramentas yra mūsų prisikėlusio Išganytojo Velykų pasveikinimas visam pasauliui siunčiamas.

Kiek širdžių tapo nuvalytos nuo nuodėmių purvų, kiek nusiminimo buvo pašalinta, kiek paguodos, ramybės ir džiaugsmo buvo suteikta nusidėjėliams Atgailos sakramente per amžius ir dabar teikiama — tai vis to atmintinio Velykų pasveikinimo vaisius.

Kaip didžiai privalome mes dėkoti geriausiam Jėzui už šitą neišpasakytą gerybę, atgailos sakramentą! Kas būtų su mumis, jei nebutum turėję šito sakramento?

ANTRAS PASIRODYMAS.

Tomo netikėjimas.

Jėzui pasirodžius apaštalamis Velykų vakarą, jų tarpe nebuvo Tomo. Kai šis grįžo į namus, apaštalai džiaugs-

mingai papasakojo apie savo didelę laimę, kad yra matę prisikėlusį Išganytoją.

Bet stebėtinas dalykas. Tomas neįtikėjo. Jam tur būt buvo pikta, kad jam neteko matyti Jėzaus. Ir jis užsikirto. Jis pareiškia, kad netikėsiaš, kol pats nepamatys prisikėlusio Išganytojo ir nepalytės Jo žaizdų ženklų.

Tomo užsikirtimas ir atkaklus netikėjimas parodė, kaip maža jis tegebė savo draugus, kaip didelę nepagarbą jis reiškė ir Išganytojui, drįsdamas Jam statyti sąlygas, kokiose jisai įtikėsiaš. Tai reiškė tikėjimą padaryti negalimu. Kas būtų; jei stabme'džiai, kuriems vėliau Tomas skelbė Evangeliją, pastatytų jam panašių sąlygų?

Netikėjimo priežastis.

Tomas savo užsispirimu užsitarnavo smarkiausio pa-peikimo.

Bet jisai buvo geros valios ir tikrai atsidavęs Kristui. Jisai juk kartą viešai buvo raginęs savo draugus eiti su Kristumi į Jeruzolimą, kad reikėtų ir mirti. (Jo. 11, 16). Tik jam matyt buvo gėda — kad jam neteko laimė pamatyti Jėzaus. Jisai jautėsi pažėmintas.

Savimeilė negalėjo pakęsti tokio pažeminimo ir štai iščia toks užsispirimas.

Jezaus gerumas.

Jėzus matė užsispirimą, bet drauge gerą jo valią. Ir dėl savo begalinio gerumo maloniausiu budu Jisai gydo Tomo paklydimą.

Aštuonioms dienoms praslinkus Jėzus vėl pasirodo visiems apaštalams ir kreipdamasis į Tomą pakartojo žodis į žodį jo reikalavimą: "Į—dėk šičia savo pirštą ir žiurėk

mano rankas ir ištiesk savo ranką ir įdėk man į šoną: ir nebuk netikįs, bet tikintys.” (Jo. 21, 28).

Ir kuomet susigraudinęs apaštalas puola Jėzui į kojas ir išpažįsta savo tikėjimą, Jisai meiliai priima apaštalą ir šlovina visus, kurie įtikės, nematydami to, ką Tomui teko matyti.

Koks neapsakomas gerumas spindi šiame Jėzaus pasielgime!

Jisai pergali blogą, ydas ne griežtumu, bet savo gerumu.

Ten kur yra nors kiek geros valios, reikia veikti daugiau malonumu, ne smarkumu.

—————

Tomo netikėjimas yra vaistas mūsų netikėjimui. Tomo pasielgimas parodo, kad apaštalai nebuvo lengvatikiai, kad įtikėjo į Jėzaus prisikėlimą tik esant aiškiausiems nesugriaunamiesiems įrodymams. “Palaiminti kurie įtikėjo nematę.” X.

—————

Mes plaukiame per šio pasaulio jurą į Amžinosios Tėvynės priepilauką. Kad laimingai daplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kuri vairoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų “Laivas” plauks išvien su Kristaus laivu.

—————

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Šv. Marijos Panystė.

Klausimas. Protestonai netiki į šv. Marijos, Dievo Motinos, visišką panystę. Jie sakosi, Evangelija kalbanti apie Jėzaus brolius.

Kas reikia manyti apie šitą dalyką? M. Š.

Atsakymas. Reikia stebėtis, koku įnirtimu jau nuo pirmųjų krikščionybės amžių įvairūs klaidatikiai ir netikėliai puola tikėjimo tiesą, kad Marija, palaimintoji Dievo Motina, buvo išsilikusi iki savo mirčiai pilna žodžio prasme *pana*.

Savo purvinomis rankomis per amžius įvairūs eretikai, Ebionitai, Cerintianai ir kiti kėsinosi šitą gražų Marijos kleinotą — visišką panystę — nudraskyti ir savo biaurionėmis blevizgomis ją supurvinti.

Ir mūsų laikų klaidatikiai ir bedieviai neatsilieka nuo savo senovės pirmtakų.

Nesenai čia Amerikoje tarp protestonų kilo šiuo klausimu didelis triukšmas. Kai kurie pažangesni, kurie jau net apie Jėzaus dievystę abejoja, pradėjo skelbti, Marija pradėjusi ir pagimdžiusi Jėzų paprastu budu, kaip ir kitos motinos, kad delto apie Marijos visišką panystę negali būti nei kalbos.

Aišku, kad kam Jėzus nėra Dievo Sunus, bet tik paprastas žmogus, tam ir Marijos panystė atrodo vien svajonė, tam ir šv. Rašto žodžiai maža tereiškia, tam tik vienas žingsnis tebelieka į bedievytės bedugnę.

Bet Katalikų Bažnyčia, kaip savo akies lelytę, saugoja jai Kristaus pavestą tikėjimo turtą ir gyna jį nuo viso-

kių klaidatikių pasikėsinimų. Ir ji, mūsų Mokytoja, nuolat skelbia gryną tikėjimo tiesą, nepaisydama, ar ji žmogaus puikybei ir įnoriams tinka ar netinka. Bažnyčia nuo amžių skelbė ir šiandien skelbia, kaipo tikėjimo tiesą, kad *Marija ne tik prieš pagimdydama Jėzų, bet ir Ji gimdydama ir Ji pagimdžiusi liko visuomet iki mirčiai nepraradusi savo kuno skaistybės, panystės.*

Tai yra tiesa, ne žmonių spėliojimais remiama, bet tiesa Dievo aiškiai mums apreikšta, kurią mes visi katalikai privalome tikėti.

Atskleiskime tikėjimo šaltinius, šv. Raštą ir krikščionių senovę, o pamatysime, kad Bažnyčios skelbiamoji tiesa apie visišką Marijos panystę yra tikrai Dievo apreikšta tiesa, kurios joki žmogaus puikybės ir nedorumo pasikesinimai nebegali sugriauti.

Senas's Įstatymas.

Jau Sename Įstatyme buvo aiškiai nurodyta, kaipo į nepaprastą Dievo galybės stebuklą, kad musimas Mesijas Išganytojas, gimsiąs iš *Panos*.

Didys pranašas Izajas, gyvenęs VIII šimtetyje prieš Kristui gimus, štai ką skelbia apie Mesijo Motiną. "*Štai Pana pradėsianti ir pagindysianti Sunų ir pramins ji vardu Emanuel* (t. y. Dievas su mumis)." (Iz. 7, 14).

Kad galėtumėm geriau suprasti šių žodžių prasmę ir jų vertę, reikia žinoti aplinkybes, kuriose pranašas juos yra pasakęs.

O aplinkybės buvo šitokios.

Achazas, Judos Karalius, buvo atpuolęs nuo Dievo ir atsidavęs stabmeldystei. Apie 735 metus prieš Kristų užpuolė Judos valstybę Rasin'as, Syrijos Kara'ius, drauge

su Izraėliaus valstybės (atsiskirusios nuo Judos dar Roboamo laikais) karaliumi Phacee. Achazui karas nesisekė. Tuomet jisai sumanė ieškoti pagalbos pas Theglatphasarą, Assyrijos Karalių, stabmeldį ir klausėsi patarimo pas dievaičių kunigus.

Tada tai Dievas siuntė pas Achazą Izają pranašą, kuris ragino Karalių nesusidėti su stabmeldžiais, bet pasitikėti Dievumi. (Iz. 7, 3 ir sek.).

Bet Achazas nenorėjo tikėti pranašo žodžiams. Izajas pasiulė Karaliui, kad prašytų Dievą kokio ženkle — stebuklo, kuris patvirtintų jo žodžių teisingumą. Tačiau Achazas užkietėjęs savo netikėjime, piktažodžiaudamas atsisakė prašyti ženkle — stebuklo.

Tuomet Izajas iškilmingai ir vaizdžiai paske'lbė Karaliui bausmę, bet drauge pažymėjo, kad Dievas neišsižadės savo gailestingumo Judos namams. Ateis savo laiku Izraėliaus Išgelbėtojas, kuris apgalės visus Dievo tautos priešus ir įvykdins naują amžinai tveriančią karalystę. Karalius, tiesa, nenorėjęs Dievo stebuklo, bet stebuklas bus duotas ir tuo stebuklu bus tai, kad žadamasis Išgelbėtojas gims iš Panos. “Štai *Pana* pradėsianti ir pagimdysianti Sunų ir pramins jį vardu Emanuel.” (Iz. 7, 14).

Naujasis Įstatymas.

Kad Izajas čia kalba apie skaistųjį Mesijo pagimdymą iš Panos, patvirtina Naujasis Įstatymas.

1. Evangelija, aprašydama Jėzaus prsidėjimą iš Šv. Dvasios, kaip tik nurodo, kad šiuomi išsipildė Izajo pranašo žodžiais: “Visa tai atsitiko, kad įvyktų, kas Viešpaties pasakyta, per pranašą šiais žodžiais: “Štai *Pana* pradėsianti ir pagimdysianti Sunų ir pramins jį vardu Emanuel

tai reiškia Dievas su mumis.” (Mt. 1, 22-23).

2. Pagaliaus visas Jėzaus Kristaus prasidėjimo ir gimimo aprašymas tilpusis Evangelijose kuoiškiausiai liudija apie Marijos panystę ir jos skaisčiausiąjį Jėzaus prasidėjimą ir pagimdymą.

Angelui Gabrieliui apreiškus Marijai, kad jai Dievo skirta buti Išganytojo Motina, ji atsako: “Kaip tai įvyks, kadangi aš *nepažįstu vyro?*” (Lk. 1, 34). Angelas atsakė: “Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs ir Aukščiausiojo galybė apdengs tave savo šešėliu; todėl ir Šventasis, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sunus.” (Lk. 1, 35).

Taigi ne prigimtinu budu, ne iš vyro, Marija pradėsianti ir pagimdysianti Sunų, bet betarpiu veikimu į ją Dievo galybės.

3. Po kelių mėnesių Juozapas, Marijos Sužieduotinis, pastebėjęs Mariją esančią neščia, ir nežinodamas apie įvykusį stebuklingą prasidėjimą “norėjo slapta ją apleisti.” Bet jam taip mąstant, gauna iš dangaus apreiškimą: “Dovido Sunau, Juozapai, nebijok priimti savo žmonos Marijos, *nes kas joje gimė, yra iš Šventosios Dvasios.*” (Mt. 1, 18-20).

Ir taip Evangelijos liudijimu Marija ir Apreiškimo metu buvo pana ir savo sunų Jėzų pradėjo ir pagimdė ne paprastu žmogišku budu, bet antgamtiniu Dievo veikimu. Delto Marija yra Elzbietos šlovinama: “Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane?” (Lk. 1, 43). Ir pati Marija garbina Dievą, kad “didžiū dalykų padarė man Galingasis.” (Lk. 1, 49).

De'to ir Jėzus, Marijos Sunus, tik žmonių buvo manomas esąs Juazapo sunus: “Jis (Jėzus) buvo laikomas Juo-

zapo sunumi." (Lk. 3, 23), bet iš tikrųjų juomi nebuves.

Šv. Rašto žodžiai yra taip aiškūs, kad jokio aiškinimo neberekalingi: Kas myli tiesą, kas tiki dar į Dievą ir Jo apreiškimą, šv. Rašte tilpusį, tam nesunku yra nusilenkti prieš šv. Rašto liudijimą ir tikinčia širdimi išpažinti tą garbingą Marijos privilegiją, Jos visišką kuno skaistybę, panystę.

Krikščionių senovė.

Tankiai tenka išgirsti užmetimų, buk Katalikų Bažnyčia atsitolinusi nuo krikščioniškos senovės, buk įvedusi naujų senovėje nežinomų tikėjimų tiesų. Kas taip kalba, ar nežino pats krikščionių senovės tikėjimo ar nesupranta Bažnyčios skelbiamos tiesos.

Bažnyčia niekuomet naujo tikėjimo neįveda, Ji skelbia ir aiškina tik tai, kas jau šv. Rašto ar krikščionių padavimo yra nuo senovės skelbiama ir nurodoma.

Taip yra ir su kalbama tiesa apie Marijos panystę.

Ne tik pirmųjų amžių mokyti vyrai, kaip antai šv. Ignacijus, šv. Hippolitus, Origenes, Tertulijonas, šv. Hieronimas, šv. Augustinas ir kiti, iškalbingais žodžiais šlovina garbingą Marijos panystę, bet ir šiaip krikščionys, ypač dailininkai stengėsi šitą Marijos aukštą garbę išreikšti dailės paminklais.

Romoje yra požeminiai urvai, vadinami katakumbomis, kur pirmieji krikščionys laidojo savo numirėlius ir persekiojimų laiku pasislėpę atlikdavo įvairias tikybinės apeigas.

Katakumbos buvo puošiamos įvairiais parašais ir paveikslais, kurie ir šandie užsilikę amžinai liudija mums, ką pirmieji krikščionys tikėjo.

Ir štai tarp įvairių katakumbų paveikslų, mes randame

nemaža Marijos atvaizdų. Bet jų tarpe vienas paveikslas iškalbingiausiu budu skelbia, kad pirmieji krikščionys tikėjo ir garbino Marijos panystę.

Šitas paveikslas randasi šv. Priscilės katakumbuose ir paeina iš II šimtmečio. Jisai atvaizduoja Izajo pranašo regėjimą apie Mesijo Motiną-Paną, apie kuri mes aukščiau kalbėjome. Paveikslas šitaipos atrodo. Kairėje matoma jauną pranašą Izają, laikantį kairėje rankoje popieros raštą. Dešinę ranką Izajas turi pakeltą aukštyn — vaizduojant jį kalbantį žodžius: “Štai Pana pradėsianti ir pagimdysianti sunų, ir pramins jį vardu Emanuel.” (Iz. 7, 14).

O šita pana sėdi priešais pranašą laikydama Kudikėlį Jėzų savo rankose. Aukštai gi ant jų dviejų galvų matyti stebuklinga žvaigždė pasirodžiusi Jėzui gimus.

Taip tai vaizdžiai pirmieji jau krikščionys išreikšdavo savo įsitikinimą, kad Marijos panystė nebuvo liesta skaisčiąja motinyste, kad Marija liko Pana tapus ir Motina.

Bet Tamsta pasakys. Gerai, negalima iš tikro abejoti apie tai, kad Marija buvo pana prieš pagimdydama Jėzų, negalima ginčyti, kad stebuklingas buvo Jėzaus prasidėjimas ir gimimas ir jis nepalietė Marijos panystės.

Bet kad Marija ir pagimdžius Jėzų užsiliko panystėje, tai visgi, rodos, nėra taip aišku.

Juk Evangelija aiškiai kalba apie Jėzaus brolius, seseris. Reiškia Marija turėjusi daugiau vaikų.

Į šitą Tamstos abejojimą atsakysime kitame “Laivo” numeryje.

K. R.

MARGUTIS.

1871 metais po prancuzų karės, kilo Paryžiuje sukilimas. Baisus tai buvo sukilimas-revoliucija. Niekinta katalikų bažnyčios, kankinta-koneveikta kunigai. O Paryžiaus arkivyskupą kun. Darboy buvo įmetę kalėjiman.

Tai buvo prieš Velykas. Arkivyskupas kalėjo Pirmą Velykų dieną prisiartino prie kareivio, saugojančio kalėjimo vartus, gedulingais rubais apsirengusi moteriškė ir klausė, ar negalėtų jinai pasišnekėti su kalinčiu arkivyskupu.

Kareivis griežtai atsakė, kad negalima. Moteriškė nesiliovė maldavusi, Galų gale prašė, kad kareivis nors margutį arkivyskupui malonėtų įduoti. Kareivis sutiko tai padaryti.

Tą valandą, kuomet moteriškė nuo kareivio tolinosi, išėjo iš kalėjimo vartų sukiūlių pulkininkas. Užklausė tad kareivio, ką tai reikštų kareivio su moteriške kalbėjimasis. Kareivis visa-ką išpasakojo. Pulkininkas paėmė margutį ir, įsidėjęs jį kišenėn, nuėjo.

Tą pačią dieną pulkininkas su keletu savo draugų buvo pas pažįstamus pietų. Linksmintasi puikiai. Pagalios pulkininkas papasakojo savo prietikį (kas jam atsitiko) su anaja moteriške ir, išėmęs iš kišenės margutį, parodė jį tenai esantiems.

— Įdomu, kas viduje-gi butų, — tarė vienas.

Atvėrė margutį ir rado tenai išrašytą kortelę.

Vienas esančiųjų ėmė balsiai tą laišką skaityti:

“Jūsų Ekscelencija! Gerbiamiausias Arkivyskupe! Negalėjau daeiti prie Jūsų Malonybės kalėjiman. Tad pasinaudojau tuo margučiu, idant Jūsų Malonybei nusiuntus

keletą šių žodžių ir išreiškus karštą dėkingumą, kuriuo dėl Jusų Malonybės degu. Be Tavo pagalbos, Garbingasai Ganytojau, mano vaikeliai būtų jau senai iš bado numirę. Užgniaužęs juos būtų skurdas per apgulimą. Dabar jau jie yra sveiki ir maldauja Jusų Malonybę palaiminimo. Kasdieną apie antrąją valandą vesiu juos kalėjimo palangėn, o kuomet išvysi juos, teikis Garbingasai Ganytojau, palaiminti jiems, ir dar kartą duoti jiems gyvastį lyginai, kaip ir jų nelaimingajai motinai.”

Čia visi pratruko juokais. Prasidėjo nemandagūs juokavimai. Kažinkas paklausė, ar nėra po laišku pasirašyta. Vienas tuoj ėmė parašą skaityti. Vargiai perskaitęs pavardę: Klementina Arpentinai....

Tai užgirdęs, anasai pulkininkas pašoko ir sušuko:

— Nagi tai mano motina!

Išbėgo kuogreičiausiai iš kambario ir dingo.

Kas su tuo pulkininku atsitiko — nežinia.

Žinia tik, kad tą valandą, kuomet Jo Ekscelencija Vyskupas Darboy skirėsi su šiuo pasauliu nuo revoliucijonierių kulipkų, koksai-tai žmogus, pulkininko mandaru užsivilkęs, prasimušė per minią į mirštantį vyskupą ir sušuko:

— Tuoju mirštu. Laiminkie man, Šventasai vyre, lyginai kaip kitąsyk mano brolius palaiminai!

Sulietuvino S. T.

KATALIKŲ PASAULY.

Isteigimas hindų vienuolyno.

Katalikų gyvenime Indijoje įvyko įdomi naujiena, tai hindų vienuolyno įkurimas.

Sardhana — tai naujo hindų katalikų vienuolyno vieta. Čia įsteigta naujokynas. Jie vadinasi vienuoliai kapuciniai.

Nesenai J. E. vyskupas Estermans gavo Šv. Sosto sutikimą įsteigti hindiečių seserų Kongregaciją. Jos vadinasis šv. Pranciškaus Seserys.

Šis atsitikimas hindų tautai yra nepaprasta naujiena. Pradžia padaryta; reikia tikėtis Dievo palaimos ir gerų visam kraštui vaisių — tikėjimo šviesos.

Šv. Pranciškaus Ksavero paminklas.

Japonijoje, Yamagouchi mieste viešojoje aikštėje, leidus provincijos valdžiai, padarytas šv. Pranciškaus Ksavero paminklas. Prie jo atidengimo susirinko didelės žmonių minios.

Paminklo išlaidas padengė mylintieji šv. Pranciškaus Ksavero darbuotė Japonijoje. Jų vienas Nikolas Tsu aukojo net \$600.00.

Iškilmės Chicagos Kardiolui priimti.

Iš Chicagos arkivyskupijos ofiso paskelbta, kad Jo Eminencija Kardionas Mundelein Chicagon grįž gegužės 11 dieną.

Chicagiečiai ruošiasi iškilmingai priimti Kardinolą. Susitvėrė komitetas kuris gamina planus Kardiolui priėmimui.

Protestantų bažnyčios pranešė, kad ir jos prisidės prie priėmimo iškilmių.

Žydai taipat dalyvaus Kardiolui priėmime.

Miesto tarybos komitetas keliaus New Yorkan. Kitas komitetas bus majoro paskirtas Chicagoje priimti Kardinolą.

Arkivyskupijos kunigų tarpan pasveikinti Kardinolą paskirtas ir šv. Jurgio parapijos klebonas, gerb. kun. M. Krušas.

“LAIVO” KONTESTAS.

Per šią savaitę Kontestas žymiai pasivarė pirmyn. Įvyko netikėtos atmainos kontestantų eilėje. Vl. Cibulskis per vieną savaitę padarė daugiau 3000 balsų! Valio! vyrai reiškia nenusileidžia moterims. Vl. Cibulskiui truksta tik kele-ta balsų kad užimtų pirmą vietą Konteste.

Tačiau p. Jozapaitė irgi varosi smarkiai. Per pas-kutinę savaitę ji gavo 1750 balsų. Sužinojusi, kad Vl. Ci-bulskis pasidarė didžiausis jai konkurentas, įsitempus va-ro toliau darbą ir nemano jokiu budu niekam, nei moterims nei vyrams, užleisti pirmenybės. Linkime uoliai kontestan-tei pasisekimo!

Iš kitų kontestantų šiek tiek pasivarė pirmyn P. Zimit-ravičius, G. Minatienė, A. Pompikienė ir J. Žukauskas. E. Trakinaitė, matyt, truputį išsigando savo konkurentų, J. Jo-zapaitės ir V. Cibulskio, kad kaip ir nurimo. Tačiau eina-gandų, kad ji patylomis rengia didelį “surpris” savo kon-kurentams.

Pažiūrėsime, ką nauja atneš kita savaitė.

Visiems kontestantams linkime kuogeriausio pasiseki-mo!

Kontestantų lentelė.

1.	J. Jozapaitė	5250
2.	Vl. Cibulskis	5200
3.	E. Trakinaitė	3475
4.	J. Šefeltaitė	2420
5.	P. Zimitravičius	1725
6.	G. Minatienė	970
7.	A. Kasinskaitė	875
8.	J. Žukauskas	750
9.	A. Pampikienė	750
10.	J. Juška	470
11.	J. Čaponis	150
12.	V. Jereckienė	150

“Laivo” Kontesto Komitetas.